

ביה. שאלות בהשיחות של פירוש רשיי ד"ה ותיכ hin (חולדות כד, א).

א. נתבאר בהשיחה, שהקושיות של פירוש הראשון, המ: א) מדוע לא חזק העשן גם לרבקה? ב) נשוי עשו לא גרו בבית אחד עם יצחק, ואיך חזק לו שענין ולבן חזק רשיי לפירוש שני. אטנט, בהיות שם פירוש השני איינו בלטטי, כי לפירוש הוזר לחיות ותיכ hin בהיות בן ל'ז, לבן חזק רשיי לפירוש שלישי (ויאנו חזר לפירושו הראשון, כי אותה הקושיא היא גם על פירוש הראשון, כי שענין של נשוי עשו היה עזד בהיות יצחק בן באה). אטנט, גם פירוש השלישי קשה: איך אפשר שהקביה יכלה את עיניו של יצחק בכדי טיפול אחר (יעקב) את הברכות, ובפרט שכמה דרכיהם למקומם ולבן חזק רשיי לב פירושים הראשונים.

שאלות: א) מהי העדיפות שבפירוש הראשון על פירוש השני? אם הכוונה (א) פירוש הראשון קרוב יותר לפשת מהשני. (לא מצד איזה קושיא שינה על פירוש

השני, כי) לפיSCP העניין של דמות המלאכית/איינו עניין של פשח ביך. אם בכוחך (ב) הקושיא למה לא הי' הי' ותיכ hin מוקדם היא בעיקרה על פירוש השני. כי לפירוש הראשון יש לומר שכיהוי העיגנים הי' עי' ביבוי העשן, ואיך יש לומר בדוחך שכאשר יצחק היה בן קכב אד גשלם השיעור של ריבוי העשן חזק לו (משא"כ לפירוש

השני, הרי מהו היחס בין ל'ז עד היחס בין קכ"ב, לא הי' שום עניין בוטף שיבורות כיהוי עיניו).

ב) בשבייל מה צריך רשיי לפירוש השני/ונאנו מתקבב על פירוש הראשון והשלישי. דלא כויהה, מכיוון שהקושיות של פירוש הראשון אינן על פירוש השלישי והקושיא של פירוש השלישי איינה על פירוש הראשון, אך מספיקים לכואורה שני פירושים אלו, ואיך לפירוש השני (וכמסנן בהשיחה, שבאטח הקושיא של פירוש

השני לא הייתה על פירוש הראשון לא הי' צריך רשיי לפירוש שלישי)?

ג) מהי הכוונה בעניין "בענין של אלוה שבפירוש הראשון של רשיי: מה"

צאת-סכיהוי העיגנים נעשה מצד העשן עטמו, איינו סובן, דבא"כ, הורדר העשן להזיק ו/or (איזה) - כלל לראס - נשוי עשו גוטאי (איזה) (כ),

בשיחת יא ניטן חשב'ב נחבאר שמה שהעשן חזק לייצח הוא לפוי שהיה עשן (כ),

של ע"ז, ובהתאם לכך יצחק היו חיים רוחניים (כמובואר באב"ק סכ"ז בענין חי

הצדיק), לבן כהו עיניו מען של ע"ז (ובודגת הסיפור שהר"ג משערנאנבל, לא עניין).

הנאר עבורי הנר שחדליקו בשבחו". אבל, בשיחות הגל לא נחביר חעגיין ע"ד חפש
(ולכודה, בידור הגל איננו בדרך הפטש).
זו אסder לופר, דליהו שטע"ז היה מורה רוח ליצחק, הגה פבד הפורת רוח
והעקבון, פעיל העשן גם על עיניו. יש מקום לופר בז' **לאן עלי עלי** (א"ו).
לעדי אל יטבך
ד) אמר חיים "שהיה משגבות מקטריות לע"ז"ם בחגאי עיגול. ומשג,
וביום אמר תנו לך פיקוח לך פיקוחם אמר זה שיר לשללה חב' צב. גידותה בדה. מהו הביאור במלוגחת ב' הביברונות, ואם זה שיר לשללה חב' צב.
ה) יונבר באשוחות, ש"ותכחין" איננו עניין של סומאך כלכן כוחב רצוי
(ז' יונבר לא, טב) "שכחו עיני וחרוי הוא כמ"ה" ובקב"ה חלחלוון סומאך או עוזר.
כי פכיוון זי יצחק חי' עולח תפיטה (רש"י מזרות ב"ב, י"ב) (סזה עטן אחריו טוחכחים
עוניון חטבב-הברות-בא"י דיקא-טרכא-טרכא-ה' עולח תפיטה), א"א לופר
שחמי עון, כי אוריהו בעל מום (אמור בא, א"א, כב, כב).

שאלתו בחחותערות דש"ט ראה תשכ"ז צחצחים בדורות כמ"ש רשותי (א"ה יב, יז)
בנ"ל ורשות גן, יט, יט מילון גלויות. נאמר הסחים העדרים וזה השם ערך
בצחות על יצתם ועל יערכם

פיענוח הכתבי דש"כ מטו"מ

צילום 4:

אינו במקרא – וגם (?) וקיים באת"ל ש"ויהי כי ז肯 יצחק" מאמר המוסגר (ולא הזיק לרבקה כבמדבר – שנוכרכ לקיבלו כיוון ששםכם הכתוב עשי ותכהינה עד הדרש (?)) שמקבלו רש"י כאן

בב"ר – שכנהה מקורו דברש"י – שהיו רשומות בעיניו פעולה ומישרת

הרי יש עדיפות בו לגבי פירוש הראשו והשלויין.

רלא ע"פ היב'

בפשטות

מה האכפת לי להמקשה אם יכהו עניין (נשי עשו גופא) ובפרט דילרשי"י היו רשויות קושיא על הטעם המוחש דעתן מזיק לעיניהם (משל'י, כו)

צילום 5 :

בדוחק הכל גדול (ואולי ג"ז לא יספיק)

שאינם אלא תוס' כי ולא פלוגתא

מממש

ושינה הלשוון "סומא" דבפדר"א [או "עור"]

ובפשטות וגם

היא בא"י משמע שכלי ימי

יח

כמה דרגות בזה, ומהם גם כה"י מראות. וכמו"כ בפסחים – דביברניות פסח אינו צולע
(יעקב) וצולע" [כלומר: אינו. המו"ל] פסח (דולג – רשי"י שמות יב, יא)

(את העורקים) לדעת היבוסים (ומאין היא להם לדעת דרגת הותכהינה או שהוא עליה
תמיימה ?

(וاث הפסחים) ואף שתוממי נתרפא והיא "שלם" הרי גם בנוגע לבני נאסר גיד הנשה
לעולם

מענה להמניחים על שאלתם בהמודבר בתוצאות ש"פ תולדות (מצילום כתיה"ק – ס' "שער ישיבה גדולה" חכ"ז ע' 383-381):

[1] במכתבם כתבו :

"נתבאר בהשיכה, שהקושיות של פירוש הראשון, הם : א) מודיע לא הזיק העשן גם לרבקה? ב) nisi עשו לא גרו בבית אחד עם יצחק, ואיך הזיק לו עשן? ולכן הוזקך רשיי לפירוש שני. אמןם, בהיותם גם פירוש השני אינם גלאטיים, כי לפחות לצורך להיותו בן לוי, שכן הוזקך רשיי לפירוש שלישי (ואינם חוזר לפירושו הראשון, כי אותה הקושיא היא גם על פירוש הראשון, כי עשן של nisi עשו هي עוד בהיות יצחק בן מאה). אמןם, גם פירוש השלישי קשה: איך אפשר שהקב"ה יכה את עניינו של יצחק בכדי שיטול אחר (יעקב) את הברכות, ובפרט שכמה דרכיהם למקומות? ולכן חוזר רשיי לב' פירושים הראשונים".

שאלות .. מהי העדיפות שבפירוש הראשון על פירוש השני? אם הכוונה, אשר (א) פירוש הראשון קרוב יותר לפשט מהשני (לא מצד איזה קושיא

שישנה על פירוש השני, כ"א) לפי שכל העניין של דמעות המלאכים אינו עניין של פשט כ"כ, אם נכון? (ב) הקושיה למה לא ה"וותכהין" מוקדם **היא בעיקורה על פירוש השני**. כי לפירוש הראשון יש לומר שכיהוי העיניים ה"י מצד ריבוי העשן. וא"כ יש לומר בדוחק שכאשר יצחק ה"י בן קכג ה"י נשלם השיעור של ריבוי העשן שהזיק לו (משא"כ לפירוש השני, הרי מהיותו בן ל"ז עד היותו בן קכ"ג, לא ה"י שום עניין נוסף שיגרום כיהוי עניינו). אם נכון?".

משמעותו כ"ק אדמוני שליט"א:

(א) על מה שכתבו: "אם הכוונה, אשר .. פירוש הראשון קרובה יותר לפשט מהשני" – על התיבות: "פירוש הראשון", כתב:

וזאי באת"ל ש"ויהי כי ז肯 יצחק" מאמר המוסגר (ולא הזיק לרבקה – כבמודרש – שנוכרכ לקיבלו כיון שסמכם הכתוב עשן ותכהינה, ע"ד הדרש ד מלאכים שמקבלו רשיי כאן

(ב) על מה שכתבו: "לפי שכל העניין של דמעות המלאכים אינו עניין של פשט כ"כ", כתב:

[לפי שכל העניין של דמעות המלאכים] **אינו במקרא – וגם** [אינו עניין של פשט כ"כ]

(ג) על מה שכתבו: "אם נכון?" – מחק תיבת "אם" וסימן-השאלת, והשאר תיבת "נכון".

(ד) על מה שכתבו: "כי לפירוש הראשון יש לומר שכיהוי העיניים ה"י מצד ריבוי העשן", כתב:

כג' שנה?! היפך המוחש.

(ה) על מה שכתבו: "משא"כ לפירוש השני, הרי מהיותו בן ל"ז עד היותו בן קכ"ג, לא ה"י שום עניין נוסף שיגרום כיהוי עניינו", כתב:

בב"ר – שכנראה מקורו דברשי – שהיו רשומות בעיניו, פעלת נמשכת.

(ו) מחק את התיבות: "אם נכון?".

[2] במכתבם כתבו:

"בשביל מה צריך רשיי לפירוש השני, ואינו מסתפק עם פירוש הראשון והשלישי. דלאורה, מכיוון שהקושיות אצל פירוש הראשון אינם על פירוש השלישי והקושיה שעל פירוש השלישי אינה על פירוש הראשון,

א"כ מספיקים לכאהר שני פירושים אלו, וא"צ לפירוש השני (וכמשנ"ת בהשicha, שבאים הקושיא של פירוש השני לא היתה על פירוש הראשון לא ה"י צריך רשי"י לפירוש שלישי?").

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א :

(א) מחק את התיבות : "וainerו מסתפק עס", וכתב :

הרי יש עדיפות בו לגבי [פירוש הראשון והשלישי]

(ב) על מה שכתו : "והקושיא של פירוש השלישי אינה על פירוש הראשון", כתב :

ולא על פי' הב'

[ג] במכתבם כתבו :

"מהו הכוונה בעניין "בעשן של אלו" שבפירוש הראשון של רשי"י : באם נאמר שכיהוי העיניים נעשה מצד העשן עצמנו, איןנו מובן, דבא"כ, הוצרך העשן להזיך – לכל בראש – נשיכו גופא ?

בשיחת יא ניסן תשכ"ב נתבאר שמה שהעשן הזיך ליצחק הוא לפי שהי' עשן של ע"ז, ובהתאם שכיהוי יצחק היו חיים רוחניים (כמבואר באגה"ק סכ"ז בעניין חי הצדיק), אך כהו עיניו מעשן של ע"ז (ובדוגמה הסיפור שהר"ג מטשעRNAabil, לא האיר עבورو הנר שהדליקו בשבת, אבל בשיחה הניל לא נתבאר העניין ע"ד הפשט (ולכאורה, ביאור הניל אינו בדרך הפשט)).

אם אפשר לומר, דלהיות שהע"ז הי' מורת רוח ליצחק, הנה מצד המורה רוח והעצבן, פעל העשן גם על עיניו. אם יש מקום לומר כן".

מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א :

(א) על מה שכתו : "באם נאמר שכיהוי העיניים נעשה מצד העשן עצמנו" – מחק את התיבות : "באם נאמר ש", וכתב :

בפשטות [כיהוי העיניים נעשה מצד העשן עצמנו]

(ב) על מה שכתו : "דבא"כ, הוצרך העשן להזיך – לכל בראש – נשיכו גופא", כתב :

קושיא על הטבע והמוחש דעתן מזיך לעיניים (משלוי י, כו).

(ג) על מה שכתו : "דבא"כ, הוצרך העשן להזיך – לכל בראש – נשיכו גופא", כתב :

מה איכפת לי (להמקשה) אם יכהו עיני [ניסי עשו]

ובפרט דרשוי היו רשויות.

(ד) על מה שכתו : "אם יש מקום לומר כן?" – מחק תיבת "אם" וסימן-
השאלה, וכותב :

[יש מקום לומר כן] בדוחק הכי גדול (ואולי ג"ז לא יספיק)

[4] במכתבם כתבו :

"התיבות "שהיו מעשנות ומקטירות לע"ז" הם בחצאי עיגול. ומשמע,
שב' גירסאות בזה. מהו הביאור בפלוגותה ב' הגירסאות, ואם זה שיק
לשאלת הגי?".

על תיבת "ומשמע", כותב כ"ק אדמורי שליט"א :

שאינם אלא תוס' ב' ולא פלוגתא

[5] במכתבם כתבו :

"נתבאר בהשיות, ש"וותכהין" אינו עניין של סומה, שכן כותב רשיי
(ויצא לא, מג) "שכחו עינוי והרי הוא כמו" ואינו כותב הלשון "סומה"
או "עור", כי מכיוון שיצחק ה"י עולה תמיינה (רשיי תולדותכו, ב) (ומזה
שגם אחורי שותכהין עינוי הוצרך להיות בא"י דוקא, מוכರח שגם אז ה"י
עליה תמיינה), א"א לומר שה"י עור, כי עור הוא בעל מום (אמור כא, יז,
כב, כב)."

שאלה : בהתועדות דש"פ ראה תשכ"ז נתבאר בארוכה במ"ש רשיי
(ראה יב, יז) את העוריים ואת הפסחים, שקיי על יצחק ועל יעקב?".

משמעותו כ"ק אדמורי שליט"א :

(א) על מה שכתו : "ש"וותכהין" אינו עניין של סומה", כותב :

[ש"וותכהין" אינו עניין של סומה] ממש

(ב) על מה שכתו : "ואינו כותב הלשון "סומה" או "עור"" – מחק את
התיבות : "ואינו כותב", וכותב :

ושינה מ[הלשון "סומה"] דבפזר"א [או "עור"]]

(ג) על מה שכתו : "ומזה שגם אחורי שותכהין עינוי הוצרך להיות בא"י
דוקא, מוכרח שגם אז ה"י עולה תמיינה" – מחק את התיבות : "הוצרך
 להיות", "דוקא, מוכרח שגם אז"; וכותב :

**ובפשתות גם [מזה שגם אחרי שותכהין עיניו] ה' [בא"י] משמע שבל
ימיו [ה' עולה תמיימה]**

(ד) על התיבות: "את העוריכם", כתב:
**שכמה דרגות בזזה, ומהם גם כה' מראות. וכמו"כ בפסחים – דברתיות
פסח אינו צולע (יעקב) וצולע [אינו] פסח (דולג – רשות' שמות יב, יא).**

(ה) על התיבות: "את העוריכם", כתב:
**לדעת היבוסים (ומאיין ה' להם לדעת דרגת הותכהינה או שהוא עולה
תמיימה?)**

(ו) על התיבות: "ויאת הפסחים", כתב:
**ואף שתומ"י נטרפא והי' "שלט" – הרי גם בנוגע לבני" נאסר גיד הנשה
לעולם.**